

ungerne lussinger. Det er klart, at fru Irene Simonsen ikke kan svare på andres vegne, men et eller andet sted er det altså væsentligt, hvis man ikke lige ønsker dobbeltstandarder, at man tager klart og tydeligt afstand – også når hr. Søren Krarup ønsker, at der skal være mulighed for at give en lussing i ny og næ, og når mænd øver vold mod kvinder med anden etnisk baggrund, uanset om det er danske mænd eller ej. Der skal nemlig ingen forskel være.

Det, der er helt afgørende, hvis man skal have en fornuftig integrationsdebat, er en ordentlig tone i debatten, og derfor vil jeg gerne bede fru Irene Simonsen på Venstres eller i hvert fald på egne vegne klart tage afstand fra den form for udtalelser, også selv om de kommer fra det parti, som er regeringens parlamentariske grundlag. Nu er man altså nødt til at sige klart fra.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Allerførst vil jeg sige til hr. Ole Sohn, som jeg egentlig sætter ret stor pris på, at jeg da er meget ked af, hvis hr. Ole Sohn føler, det er deprimerende. Jeg vil nødig være årsag til, at hr. Ole Sohn bliver deprimeret, så jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at løfte stemningen en anelse.

Jeg har, om nogen i Venstre, kæmpet for, at de mænd, der udfører vold, bliver straffet. Den såkaldte Østrigsmodel har jeg selv kæmpet en kamp for at få gennemført, og jeg var lykkelig, da jeg stod på talerstolen og talte for den. Det er i hvert fald mit svar.

Så vil jeg gerne sige, at for mit eget vedkommende bliver jeg ofte klandret for at være racist, men det er bestemt ikke den opfattelse, jeg har af mig selv. Jeg er lige ved at tro, at i min egen omgangskreds er der efterhånden ved at være lige mange med udenlandsk baggrund og helt igennem dansk baggrund, og jeg føler ikke, jeg på nogen måde er racistisk. Jeg vil gerne både her og hisset stå inde for, hvad jeg har sagt, men jeg vil ikke være med til at lukke nogle problemfelter ned af skræk for at blive kaldt racist.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er sådan set ikke et spørgsmål om at lukke problemfelter ned, det er et spørgsmål om at løse de problemer, der er.

Det er klart – og det er åbenlyst for enhver – at vi har en dårlig integration, og det er i øvrigt også klart, hvis man ser på den aktuelle udvikling, at den går dårligere. En af grundene til, at

det går dårligt, er, at regeringen og Dansk Folkeparti – meget bevidst går jeg ud fra, for jeg tilføjer dem faktisk den evne, at de godt ved, hvad de gør – har udviklet en tone i debatten, som meget målbevidst udtrykker et ønske om at opstille en dem og os-dagsorden.

På den måde er man faktisk med til at forværre mulighederne for integration, så det er altså ikke et spørgsmål om, at det er den enkelte fremmede, der selv skal tage et ansvar. Det er et spørgsmål om, at vi også som samfund siger: Vi har faktisk brug for de folk, der er her, uanset hvilken etnisk baggrund de har. Men integrationen kan altså kun lykkes, hvis der er en tone i debatten, som viser, at vi er indstillet på at gøre brug af alle de kræfter og alle de folk, der er her, og vi ikke hele tiden taler om dem og os.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Ja, integration er tovejs, det kan vi slet ikke blive uenige om, og det betyder også, at vi skal være åbne og villige.

Jeg plejer gerne, når jeg turnerer rundt i landet, at udtrykke det på denne måde: Husk nu at invitere din nabo med udenlandsk baggrund på kaffe lige så ofte, som du inviterer naboen til den anden side, for du har også et ansvar. Det tror jeg slet ikke hr. Ole Sohn og jeg kan blive uenige om. Jeg tror, vi er helt enige om, at alle har et ansvar. Arbejdsgiverne har også et ansvar for at være med til at løse opgaven, og heldigvis er det også ved at ske.

Med hensyn til debatformen synes jeg, at der indimellem kommer udtalelser, som jeg bestemt ikke bryder mig om. Men vi har ytringsfrihed her i landet, og den prioriterer jeg højt. Man har lov til at udtrykke sig, og hvis der skulle fremkomme noget racistisk, har vi jo racismeparagraffen, som man kan dømmes efter. Men det er vigtigt at sige, at langt om længe er stemningen vendt, så vi ikke undertrykker problemerne, men tør debattere dem, og det er godt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger vi foreløbig tak til fru Irene Simonsen, for klokken er ved at runde de tolv.

Efter middagspausen genoptages forhandlingen, og så er spørgerne fru Elsebeth Gerner Nielsen, fru Lone Dybkjær, hr. Jesper Langballe, hr. Morten Homann, fru Anne Baastrup, fru Christine Antorini og fru Sidsel Homann. Det er dem, jeg har noteret op – nu kom der en mere, som også bliver noteret op.